

Бранка Баревити Милековиќ

ЧИТАЛЧКИ
МАРАТОН

ДВЕ ЗИМЕ

Бранка Баретић Миленковић

ДВЕ ЗИМЕ

С (КАО САН, КАО СЕН)

– Шта је било после? И Јелица роди сина Милана... – Мила понови шта је последње чула.

– Е, да. И тако, пролазиле су године... Јелица и Марко мали стан заменише за мало већи, па још већи. Били су петнаест година у браку и сад су живели у великом стану, на осамнаестом спрату једног београдског солитера. Обоје с високим школама и успешни у својим пословима. Уз добру плату, обезбедили су себи више него ваљан живот. Маркова мајка је, онако за себе, умела да каже: „Отишли и с кућом и с главом небу под облаке... Неће то на добро!“. Много су путовали по свету, стално негде излазили, сваки час мењали кола. У тој пуној кући – њих све мање. И како све има своју цену, тако је и то трчање за „бољим“ и „још бољим“ стигло на наплату и у њихов дом.

– Како мислиш на наплату?

– Чућеш.

– А Милан?

– Милан је имао тада 14 година. Приближавала се Нова година и крај првог полугодишта осмог разреда. До скоро, много је волео да чита. Свашта га је занимало. Ишао на спорт, свирао гитару, дружио се с децом. Често је долазио у село, а кад дође лети, био је у стању да буљи у небеса сатима. Стално је говорио: „Баба, хоћу да будем научник за звезде.“ Кад је пошао у осми разред, све се некако побркало.

– Зашто се побркало? И кад ће та сенка? Помињала си неку необичну.

– Сад ћу да ти испричам оно што сам и ја чула. Сенке су попорично чудновата бића. Рађају се где год им падне на

памет. У становима, у кућама, у кокошињцима, шталама. У шумама, на ливадама, у бунарима. Ма, свуда. До сада нико није могао да утврди њихов тачан број. Свака сенка има свог власника и на њега страшно личи. Ако власник има плаве очи, има и она. Ако има латице, има и она. Ако има кресту на глави, мора да има и она. То и не би било тако страшно да сенке не раде ама баш све исто што и њихови господари. А огладниш, ето је за столом. Мало заиграш, она већ плеше по зиду. Толико умеју да буду напорне и досадне да су многи покушавали да им побегну.

И нису успели. Док траје све што дише на земљи, у ваздуху и води, трајаће и оне. То је, једноставно, тако.

– Добро. И шта је ту необично?

– Међу њима живи једна која се потпуно разликује од осталих. Зове се Бледа. Она је сама свој газда и не личи ни на кога. У мудрости јој нема равне. На свако питање има одговор и о свему зна ама баш све. Једино питање на које не одговара је то колико има година. Неке тек рођене, радознале сенке умеју да се преваре, па почну да је запиткују о старости. Ова се толико разљути, те да им одрасле не притрче у помоћ, тачно би их згазила. Бледа живи свуда. Никада не знаш кад и где ће да се појави. Изгледа поприлично добро за своје, не зна се колике, године. Тек јој је понека седа у дугој, тамној коси. Бистре зелене очи и на лицу једине две, оне брижне, боре између обрва.

– Као мама и као ти – потврдила је Мила да зна о којим борама се ради.

– Да, баш као наше. Бледа мало једе, мало пије, ал' што воли да се модира! По целој кугли земаљској вуре у неким

забитима закопане њене шкриње и кофери. Ако некад у густој шуми налетиш на неки комад одеће или обуће, буди сигурна да је то она, у журби, изгубила. Кажу за њу да је стрпљива и упорна. Повремено и радосна. Уме чак и да се насмеје. Последњих година све ређе. Некада је врло живописна, али најчешће невидљива, па тек кад осетиш лаган додир, схватиш да је прошла поред тебе. Откако је настала, њен задатак је страшно тежак. Некад опасан, а некад узалудан.

– Разумем. Као тајни агент – девојчица је климнула главом.

– Не знам шта ради тај твој агент, али ова необична сенка враћа боју избледелим љубавима.

– Стварно? Како? Којим бојицама? – чудила се Мила, сад већ јако заинтересована за даљи ток догађаја.

– Јеси чула некад за приче које се причају саме? – упитала је бака.

– Нисам. То не постоји – Мила је погледала изненађено.

– Постоји, постоји... То су оне приче за које, док их слушаш, не знаш да ли си будна или сањаш.

– Сад си ово измислила.

– Богами, нисам. Ако хоћеш да знаш шта се даље десило, мораћеш да чујеш једну такву.

– Е баш ме занима!

– Прво мораш јако да затвориш очи и још јаче да отвориш уши.

Мила је одмах послушала. Једва да је прошао минут, огласила се.

– Ово је без везе, ништа не чујем!

– Стрпи се, душо – мирно је саветовала бака. – Зажмури опет и замисли Јелицу, Марка и Милана. Замисли зиму и снег баш као овај ноћас.

– Јел’ и код њих нема струје?

– Пссст... Сад слушај!